

Správní okres Horšovský Týn
Karl Liebscher
Ředitel národní a měšťanské školy v Horšovském Týnu
1913

Hostouň

Okresní město Hostouň (Hostau), na úpatí 417 metrů vysokého kopce Ptáčníka a Hostouňského vrchu (527 m), leží ve výši 467 m a má 175 domů s 1209 obyvateli, vesměs katolíky. Město je sídlo okresního soudu, finančního úřadu, komisariátu finančního dohledu, okresního zastupitelstva, notářství a lékaře, má zaopatřovací ústav, lékárnu, poštovní a telegrafní úřad, četnickou stanici a nádraží lokální dráhy. Dále se zde nachází knížecí zámek s parkem, knížecí statek a pivovar. Dříve velmi četné tkalcovské řemeslo, ruční tkaní plátna na obvyklých ručních stavech, které představovalo hlavní obživu místních obyvatel, již zaniklo. Kostel sv. Jakuba je zmiňován jako farní již roku 1384. Během náboženských nepokojů se Hostouň také přiklonila k protestantskému učení. Po bitvě na Bílé hoře odešli luteránští faráři do exilu, mezi nimi se uvádí i Christoph Flaxius, který se stal později pastorem v saském Teichwolfframsdorfu. Kostel byl v roce 1731 renovován, svědčí o tom nápis nad hlavními dveřmi: „ObLat SaCrata DoLorosae VlrGIni Marlae HostoVlensI eX Voto.“

V roce 1801 byly ukradeny v kostele tyto předměty: stříbrné, dobře zlacené ciborium s červeným pláštěm a zlatým lemem, plášť, dvě alby s výšivkami a tři cínové svícny.*)

16. března 1805 byla farnost povýšena na děkanství.

Kostel má 3 oltáře. Hlavní oltář je vyzdoben obrazem sv. Jakuba a jeden z postranních oltářů sochou bolestné Matky boží. Tento postranní oltář nese nápis: „Munificentia I. Bauriedl. civis Hostensis“. Na druhém postranním oltáři je umístěn obraz „Bičování Krista“. Tento obraz prý přinesl z Říma jeden z hostouňských měšťanů. Dále uváděná pověst je převzata z brožury M. Breuera "Zázračná socha bolestné Matky boží" v Hostouni: Anton Schuster, hejtman ve Svatém Kříži (Heiligenkreuz) (od 1960 Chodský Újezd, pozn. překl.), uvedl do své kaple pomocí jisté fundace bratrstvo bolestné Matky boží a nechal pro ni zhotovit dřevěnou sochu sochařem Ablacherem, pocházejícím z Chotěšova (Chotischau) a dal ji vyzdobit malířem z Vetischau. Podle fundace se denně u této sochy modlil růženec a byla zpívána litanie, prosebná modlitba k Matce boží.

Jednoho dne přichází hejtman ze Svatého kříže se sochařem do Bělé nad Radbuzou (Weissensulz), dává si svým bývalým učitelem Joh. Mayerem otevřít kapli a říká sochaři ukazuje na sochu: "Ablachere, nechťel bys pro večerní služby boží, nešpory, zhotovit sochu větší než je tato? Tato je mi příliš malá a pak se mi zdá jakoby v obličejí Marie byla bolest nedostatečně vyjádřena. Přejí si, aby Maria svůj pohled směřovala buď k nebesům nebo hleděla na bezduché tělo svého syna". Učitel vysvětloval: Myslím, že pohled matky je správný: nedívá se totiž ani vzhůru k nebi, ani na vykupitele, nýbrž na lidi, jakoby se jich chtěla zeptat: „Vy všichni, kteří se na mne díváte, řeknete, zda je vůbec možná bolest tak velká jako ta moje?“ Přesto byla objednána socha nová, a to za 12 ft s podmínkou, že sochař starou sochu, se zúčtováním 6 ft co dřív stála, vezme zpět. Ablacher nato odešel cestou přes Hostouň a zamířil tu do hospody jistého Christopa Warthy (Lederschritl). Tomuto nabídl sochu ke koupi: "Lederchristl, Vy máte půdu a statek a tak byste mohl nechat při Vašich polích vystavět kapli a do ní postavit mou sochu !" Christoph Wartha koupil tuto sochu za 4 ft., nechal ji z Bělé dovézt a dočasně ji uschoval ve svém domě. Po určité době nechal na cestě k Mutěninu (Muttersdorf) u svého pole vystavět kapli a do ní umístil sochu. Christoph se odebral 11. února 1674 se svými dvěma syny Johannem Adamem a Georgem a učedníkem Christopherem Schmidem do Mutěnína, aby nakoupili kůže. Na zpáteční cestě náhle onemocněl mladší syn Georg, a to na místě, kde ještě stojí tato kaple. Domů ho museli nést. Byl uložen do postele a třikrát zvolal: "Otče, mně je špatně", potom zemřel. Wartha později na místě, kde jeho syn náhle onemocněl, nechal postavit boží muka z kamene a na nich

přípevnit na plechu namalovaný obraz bolestné Matky boží. Protože byla boží muka větrem již častěji poškozena nechal konečně roku 1698 na jejich místě vystavět kapli a do ní umístit sochu Panny Marie právě z Bělé nad Radbuzou. Tato socha pak byla uctívána jako zázračná a přenesena ve slavnostním procesí v roce 1729 do děkanského chrámu v Hostouni. Podle zápisů nacházejících se v hostouňském děkanství se uvádí přinejmenším 200 případů, kdy nemocní a chorobní lidé jako slepci, chromí, hluchí nebo postižení padoucníci, zdaleka i zblízka, našli u bolestné Matky boží útočiště, nechali se sem přinést či přivést a uzdravili se. Na místě, kde při krádeži hostií v Bernarticích (Bernartitz) byly hostie zahrabané znovu v Hostouni nalezeny, byl k uctění svatého božího těla vystavěn kostel. Arcibiskupská konzistoř v Praze se dověděla o mnohých činech milosti a dobrotivosti a povolila na základě prosby hostouňského duchovního pastýře Petra Aulika a rady města přenesení sochy, která byla rodinou Christopha Warthy kostelu věnována, ze zmíněné kaple do kostela města Hostouně. Toto přenesení se událo v roce 1729 slavnostním způsobem. Hrabě Norbert Trauttmansdorf sám připravoval tuto slavnost a pozval všechny úředníky a poddané. Z vděčnosti za uzdravení svého syna se hrabě sám zúčastnil procesí. Nanejvýš velké množství lidu, městská rada Hostouně, veškeré cechy a spolky šly se svými prapory pod vedením faráře z města k památné kapli. Po ukončení modliteb byla socha za slavnostního vyzvánění přenesena do kostela sv. Jakuba, kde byla umístěna na pravém postranním oltáři k veřejnému uctívání. Za pustošivého požáru 19. srpna 1877, kterému padl děkanský chrám za oběť, byla tato socha zachráněna. Obraz sv. Kateřiny, který kostelu věnoval papež, byl při tomto požáru zničen. Kostel je vyzdoben nástěnnými malbami a je jeden z nejkrásnějších v okolí. Tři zvony na věži jsou označeny roky 1453, 1516 a 1562. Hřbitov na jižním konci města byl zřízen roku 1826, tam kde stojí mešní kaple, zřízená podle nápisu v roce 1663 Eufannií Kleinschmidtovou. V blízkosti stála mešní kaple Božího těla, která byla vystavěna roku 1634 hraběnkou Kordulou von Chudenutz a vysvěcena světicím biskupem Simonem Brosinsem, avšak roku 1802 jako zpustlá stržena. Náhrobek, který se v této kapli nacházel je umístěn v kapli sv. Anny u Horšovského Týna (Bischofteinitz). Podnět ke stavbě této kaple byla tato událost: Roku 1427 prý Židé, v této době obyvatelé Hostouně, ukradli z kostela v Bernarticích sedm posvěcených hostií a doma je tak zle propíchli vidličkou a noží poničili, že z nich tekla krev, kterou byl postříkán jak stůl, tak i pachatelé. Toto prý zločincům nahalo strach, zahrabali proto ve vší tajnosti tyto hostie na místě, kde stála zmíněná kaple, tam kde v oné době bylo řídké křoví. Když příští den pasák ovcí hnal své stádo kolem tohoto místa, padly ovce kvůli podivným balvanům na přední nohy. Tato příhoda vzbudila pozornost všech, kteří se o tom dověděli. Pospíchali hned k tomuto místu, vše prohrabali a našli těch sedm zde zahrabaných hostií, které byly farářem přineseny do kostela a pak zaslány papeži. Ti zločinci prý byli zaživa upáleni a všichni Židé na věčné časy z celého panství vyhnáni.

Knížecí zámek je velmi stará budova ve formě trojúhelníka a sloužila dříve jako lovecký zámček. Později sloužil zámek jako sídlo vdovy paní kněžny Anny Trauttmannsdorfové a je obklopen parkem. U parku se nachází dále vila. V chudobinci nalezlo 12 chudých zaopatření. V městském chudobinci, špitálu, který existoval již v roce 1728 a byl roku 1800 upravený a má tak vlastní budovu, kde využívají čtyři obročníci volný byt. V radniční kanceláři jsou podle pověsti uchovávány v podstavci kříže dva prsty ruky. Když před dávnými časy poddaný z panství Svatého kříže na zdejší radnici křivě přísahal, upadly mu prý náhle dva prsty ruky za přítomnosti všech přítomných.

Školní budova byla vybudována po ničujícím požáru v roce 1877. Škola je čtyřtřídní (počet dětí 256). Spádová oblast pro Hostouň, Svržno (Zwirschen), Mirkovice (Mirkowitz), Horoušany (Horouschen). Město má privilegia na šesti výročních trzích a jednom týdenním trhu. Provozuje se zde zejména hrnčířství, které dodává dobré kuchyňské nádobí, které jde dobře na odbyt nejen v Bavorsku, ale i v Tyrolsku, Salzbursku a Wirtenbersku. V dřívějších dobách bylo provozováno též tkalcovství.

V blízkosti se nacházejí hroby, mohyly, z nichž mnohé byly otevřeny a v nich nalezeny bronzové předměty, zbraně, náramky a urny s popelem. Název „Šibeniční vrch“ nedaleko města dokazuje, že město mělo v dřívější době soud. Poslední zločinec byl popraven v polovině 18. století. Hostouň je

rodiště 36. kladrubského (Kladrau) opata Martina Syra. Byl nejprve farář v Kostelci (Kostelzen), pak probošt v Sankt Margareth a potom opat v Kladrubech, kde 2. června 1611 zemřel.

Jméno Hostouň není odvozeno od Dobrohosta, ještě méně od „Au“ (louka, luh, pozn. překl.), nýbrž od Hostuna, vladyky, který roku 1228 toto místo založil a nazýval se Gumpert von Hostau. Jeho synové byli Pavlik (1238-1262), Zdeslav (1238-1258), Wolf (1238) a Dobrohost (1248-1257). Syn jednoho z jmenovaných byl Borislaus von Hostau, kterému patřil také Mutěnin. Jeho synové byli Dobrohost, Zdeslaus. Ve stejné době žil také Nevlas, syn bratra Bornika. Jejich příbuzným patřil hrad Reichenstein v Bavorsku s městečkem Schönsee a několika dalšími vesnicemi. Dědictvím na ně přešel tento majetek. Z těchto statků vlastnil Barnik čtvrtý díl, který ve shodě se svým synem Pavlikem prodal hraběti Ulrichu von Leuchtenberg. Prothus von Muttersdorf, syn jednoho ze jmenovaných vlastnil polovinu a prodal ji roku 1333 jmenovanému hraběti. Poslední čtvrtina, která patřila Borniku von Dobrohost mladšímu byla rovněž roku 1333 prodána. Kolem roku 1360 žili z těchto jmenovaných Pavlik, Prothus a Bornik. V těchto letech ustanovil Pavlik ve shodě s Prothusem a Zdeňkem v Hostau faráře, tomu prvnímu patřil též Mutěnin. *) Poslední zmínka o něm je z roku 1364. Poručník jeho dětí byli Peter a Johann von Rosenberg, kteří ustanovili roku 1379 nového faráře. Raček, syn jednoho z bratrů, se uvádí roku 1379 jako pán z Hostouně (Hostau), Mutěnína (Muttersdorf) a vesnic Ostrov, Kramolín (Gramatin), Horoušany (Horouschen) a Hostětice (Hassatitz) a je zmiňován v letech 1406-1407 jako patron kostela v Mutěnině.

*) Bernau "Studien"

Roku 1412 ustanovil faráře v Hostouni a objevuje se v listinách jako svědek při církevních darech a okolí. Po dohodě s farářem Paulem zřídil při kostele v Hostouni kaplanské místo. Raček zřídil dávky vesnice Ostrov (Ostrow), Paul věnoval dávky poloviny vesnice Schilligtau a mlýna Hostětice (Hassatitz). Na začátku husitských válek není tento rod již uváděn. Vedlejší větev tohoto rodu vystavěla blízké Poběžovice (Ronsperg) a vzkvétala ještě v 17. století. Potom se dostal k panování nad Hostouní rod Wolfsteinů, který sídlil na hradě Wolfstein, jehož zřícenina je ještě patrná na Vlčí hoře (Wolfsberg) u Černošína (Tschernoschin). Tento hrad byl pravděpodobně vybudován koncem 12. nebo na začátku 13. století. První majitel hradu byl Wilhelm von Wolfstein, který za vlády Václava IV. v roce 1415 převzal dále hrad Buben jako zástavu. 1437 hrad vykoupil. Wilhelm byl proto vlastník Volfštejna (Wolfstein) a Buben, vlastník tří dvorů Kořen (Kurschin), Deutschhütte, Stříbro (Mies), vesnice Černošín a více dalších majetků v sousedství. Měl tři syny: Ctibora (Tibura), Wilhelma a Jana. Ctibor prodal podíl na hradě Buben bratrům Johanu a Niklasovi z Guttensteinu auf Trpist, podíl musel vzít však zpět. Od roku 1440 žil téměř stále na Volfštejně a převzal 1460 od bratrů Heinricha, Johanna a Račka sousední hrad Třebel (Triebe).

Johann jako stoupenec katolického svazku musel v letech 1467-1469 čelit sporu s králem Jiřím z Poděbrad. V této době pravděpodobně Volfštejn zpustl, neboť ke konci 15. století je uváděn jako zřícenina. *) – Dr. Urban: "Vlastivěda plánského okresu"

Byla prodána pánům von Schwanberg, kteří ji připojili k Třebeli. Ctibor (Tibura) von Wolfstein ustanovil jako pán Hostouně roku 1423 v kostele a 1424 k oltáři sv. Kateřiny kněze a stal se věrným stoupencem císaře Zikmunda a katolické církve. Roku 1428 přistoupil k vyhlášení klidu zbraní mezi katolickou šlechtou a Domažlicemi, bojoval statečně proti purkrabímu z Domažlic a byl po zřízení pořádku v zemi roku 1437 povolán k zemskému soudu. Byl přítomen ve Vídni v zájmu uzavření míru 20. dubna 1444 mezi Přibíkem von Klenzu a Klattauren, kde byl Hansem von Kolowrat a Burianem von Guttenstein, hejtmany plzeňského kraje, zvolen k urovnání této záležitosti. Byl také majitel hradu Starý Herštejn (Hirschstein, někdy Jelení kámen, pozn. překl.), který směnil roku 1437 se Zdeňkem Drškou a Zdeňkem Kolvinem von Rosenberg za vesnice Tuschlau a Untermedelzen.

Ctibor (Tibura) udělil Hostouňským právo svůj movitý a nemovitý majetek podle své vůle darovat, prodat nebo zůstavit. Zemřel-li by někdo bez závěti či potomků, přechází majetek na další nejbližší příbuzné. Také přísluší měšťanům právo opustit město a usídlit se jinde: avšak každý musí nejdříve svůj majetek, statek, usedlost obsadit řádným člověkem, který se bude líbit vrchnosti tak, aby nepřišla o daně a poplatky.

Ctibor (Tibura) zemřel v roce 1456. *) – listina v hostouňském archivu

Tyto svobody potvrdil Prothus Czernin von Chudenitz roku 1456 v úterý po všech svatých. Jako svědci na této listině se uvádějí: Johann von Schwanberg na Přimdu (Praumberg), Bohuslav von Ziberg na Plán (Plan), Johann Wolfstein na Třebel (Triebel), Dobrohost von Rosenberg na Týnec (Teinitz), Humprecht von Ločov na Chodovou Planou (Kuttenplan), dále starostové a radní měst Týnec (Teinitz) a Domažlice (Taus) **) – listina v hostouňském archivu

Ctiborův (Tibura) syn, který se jmenoval rovněž Ctibor a vlastnil Hostouň a Třebel, byl ve válečných službách vévody bavorského jako rotmistr a zemřel roku 1497 bez potomků. Byl posledním z rodu Wolfsteinů. Znak tohoto šlechtického rodu byl vlk v červeném poli.

Vdova Angela von Waldau zajistila své věno na panství, které odkázala roku 1498 ve prospěch kláštera ve Stříbře (Mies), Plzni a Fürnbergu v Bavorsku: pak určila městskou radu v Plzni k vykonání poslední vůle.

V Hostouni se nachází dopis z 5. března 1469, který je stvrzen Ctiborem (Tibura), určený jeho bratrovi Wilhelmovi von Wolfstein na Třebel (Triebel) a týká se ujednání s Burianem z Guttensteinu a Schwanbergem. Roku 1470 se Ctibor (Tibura) připojil k petici většího počtu českých pánů, papežskému legátovi Laurenzovi: Burianů, Johanna, Leonharda a Buriana mladšího von Guttenstein, Johanna Wrtby zu Prostibor, Wenzla von Rebenstein, Johann von Trumstein, Sigmund von Fuchsberg, Wilhelm von Wolfstein auf Triebel, aby se nevyhovělo přání několika baronů zastavit teplé a chotěšovské klášterní statky. Později (1485-1486) je vlastníkem královského zemského práva ze stavu rytířstva. V roce 1486 uzavřel dohodu o narovnání a smíru s Johannem Cehnice von Řičan. Byly mu prostřednictvím Johanna von Duppau a Wilhelma von Křenov postoupeny jiné reality jako náhrada za zatopené pozemky u Lochušic (Lochutzen) z důvodu stavby rybníka. Ve stejném roce vedl proces se Sezemou von Marienfels, který přepadl a povraždil jeho poddané, když jel se svou ženou na saních ze Stříbra. Sezema sice tvrdil, že byl údajně Wolfsteinovými lidmi přepaden, vyzván k boji a sečnou zbraní pronásledován; proto shromáždil své lidi a s nimi Wolfsteinské ztrestal. Zemské právo usoudilo, že měl dříve u jejich pánů nebo krále podat žalobu a odsoudilo ho k náhradě všech škod způsobených vražděním.

Hrad Třebel převzal Ctibor (Tibura) po smrti Wilhelma von Wolfstein jako poručník jeho nezletilého bratra Georga. Roku 1486 umírá bratranec Georg, Ctibor (Tibura), jako pán na Třebeli převzal jeho dědictví. Zemřel bez potomků roku 1497. Po Ctiborově (Tibura) smrti přešlo panství na Heinricha Kolowrata Krakowsky, který Hostouňským potvrdil Ctiborem (Tibura) propůjčená práva. Protože přišli s prosbou, aby Kolowrat i svým lidem poskytl tytéž svobody, bylo i jim vyhověno. K tomu se vztahující listina byla vystavena roku 1497, v pondělí přede dnem sv. Vavřince. Svědci: Johann von Janowitz, nejvyšší pražský purkrabí Jetřich von Kolowrat, Zdenko von Sternberg auf Zbirov, Christoph von Guttenstein

auf Rabenstein. **) – listina v městském archivu

Po něm získal Hostouň a polovinu Svržna (Zwirschen) Christoph Guttenstein, který měnil s Johannem von Rabstein. Tento směnou získal: hrad, dvůr a město Hostouň, Kramolín (Gramatin), Šidlákov (Schilligkau), Hostětice (Hassatitz), Mirkovice (Mirkowitz), Holubeč (Holubschen), Roudnice (Roudnitz) a pustou ves Černá hora (Czernahora, někdy Tschernahora, pozn. překl.), hrad Svržno, polovinu dvora a polovinu vesnice Obora.

Johann von Rabstein potvrdil propůjčená práva Ctiborem (Tibura) a Kolowratem, také práva mlynářů. Aniž by byl žádán, prokázal Hostouňským za jemu prokázanou věrnost a úctu, kterou prokazují staří, tu milost, že každý rodilý Hostouňský, který dosáhne 70. let věku, ať již muž či žena, bude nadosmrti osvobozen ode všech dávek a od roboty. Pokud někdo stráví čas mládí někde jinde a na stáří se vrátí do Hostouně a získá zde usedlost, bude se rovněž na této milosti podílet: musí ovšem u starosty a rady města podle pravdy udat svůj věk. Svědci na takto vystavené listině v úterý před narozením Marie roku 1513 jsou: Heinrich Plansky von Ziburg auf Zwirschen, Přibík von Tropschin auf Miříkau, Bohuslav von Hrádek auf Schlattrin, Georg von Widerperg auf Muttersdorf. *) – listina v městském archivu

Ze sousedního statku Tasnovice (Tachlowitz) koupil Rabstein Vítání (Wittana) a Hatov (Hatowa) s polovinou dávek, které byly určeny kostelu ve Štítarech (Schüttarschen). V listině z roku 1539,

vystavenou ve středu před sv. Floriánem, osvobodil Hostouňské od všech dávek, s výjimkou dávek z vaření piva. Svědci: Wilhelm Czernin von Chudenitz auf Tachlowitz, Johan Widersperg auf Muttersdorf. *) listina v městském archivu

Ve svém vysokém věku předal své statky synům Wenzlovi a Adalbertovi von Rasbstein. Když roku 1541 zemřel, rozdělili si synové otcovy statky. Wenzel obdržel polovinu Svržna, druhou polovinu odkoupil, dále polovinu městečka Hostouň, Holubeč a Doubrava (Dobracken), pusté vesnice Roudnice (Roudnitz) a Čížov. Jeho manželka byla Anna von Schwanberg. Zemřel roku 1552.

Když bratři Wenzel a Adalbert von Rabstein město Hostouň společně vlastnili, potvrdili Hostouňským jim dříve udělená práva, a to ve středu po Květné neděli roku 1544. Svědci: Kaspar Pflug von Rabstein auf Petschau, Hanusch Dobrohost von Ronsperg und Burian von Wrtba. **) listina v městském archivu

Albertův bratranec, Moritz Schlick von Holíč, zdědil statky pod podmínkou, že po své smrti všechen majetek postoupí dědicům Adalbertova bratra. Toto se také stalo roku 1578 po skonání Moritze Schlicka. Adalbert obdržel při dělení druhou polovinu Hostouně s hradem. Adalbert byl sezdán s Anastasií von Guttenstein a měl dva syny: Johanna a Wenzela, kromě dvou dcer. U něj žijící neprovdaná sestra jeho ženy, Marianne, mu odkázala jí náležející díl Petersburgu. Po smrti otce se uvádějí Johann a Wolf jako páni Hostouně, a to ještě roku 1571. Po dělení majetku získal Wolf hrad a dvůr Hostouň, polovinu městečka, vesnice Kramolín (Gramatin), Vítání (Wittana), Hašov (Haschowa) a Štítary (Schüttarschen) dále z Peterburské panství 4. díl z Jesenice (Jechnitz) a díly tři vsí. Johann vlastnil druhou polovinu Hostouně. Zemřel roku 1580. Panství Hostouň i se Svržnem zdědily sestry Barbara Svitzkow a Anna Guttenstein zu Rabstein. Barbara získala při dělení Petersburgu, Anna Hostouň se Svržnem a zemřela roku 1586, potom co přenesla svá práva na manžela Georga von Guttenstein.

Ten potvrdil Hostouňským dříve získaná privilegia, která byla zanesena do zemských desek. ***) – Bernau: Materialien

Na jeho přímělu byla Hostouň roku 1587 Rudolfem II. povýšena na město a obdržela městský znak. Znak, obsahuje dělený modrý štít. Ve spodní polovině je bílá hradební zeď z kvádrů, v ní otevřená brána z obou stran okovaná. Nad branou na horním okraji žluté mříže jsou tři železné hroty, na hradebních zdích dvě věže. V každé věži je pět oken, nahoře a dole vždy po dvou, ve středu jedno. Střecha věží je v červené barvě, na samém vrcholu vždy s jedním zlatým knoflíkem. V prostoru mezi věžemi se nachází menší štít, který je šikmo dělený, spodní polovina je červená, rovněž dělená, horní pravá (strany heraldicky, pozn. překl.) strana je žlutá a obsahuje černé paroží se 14 konci. Levá strana je rovněž dělená: hořejší strana bílá, spodní žlutá. Zde se nachází lev doprava otočený, stojící na zadních nohách, s otevřenou tlamou a vyplazeným jazykem. Ocas je vztyčený. Polovina lva je nahoře v bílém poli žlutá, ve spodním bílá.

Císař Rudolf udělil dále městu právo pečeti červeným voskem.

Též povolil, aby se ve městě usazovali řemeslníci a provozovali svá řemesla.

Dáno v Praze v sobotu po postní neděli Invocavit 1557. *) - městský archiv Hostouň

Hostouňští měli doposud právo pořádat výroční trh (Jahrmarkt) na den sv. Jakuba a každou středu konat týdenní trh.

Císař Rudolf povolil roku 1587 ještě další dva roční trhy a jeden trh koňský. Jeden byl stanoven na středu po Simonu a Judovi, druhý na středu po postní neděli, koňský trh na středu po neděli Invocavit. **) – listina v hostouňském městském archivu

V témže roce (1587) potvrdil Rudolf II. na pražském hradě privilegia Ctibora Wolfsteina z roku 1456, Heinricha Kolowrata z roku 1497, Johanna von Rabstein z roku 1513 a 1539, Wenzla a Adalberta von Rabstein z roku 1544 a Georga Guttensteina z roku 1587. ***) listiny v hostouňském městském archivu

Georg Guttenstein udělil Hostouni ze svobodné vůle právo dosadit do úřadu radního jednoho Čecha a pak zhotovovat stížnosti a rozsudky v české řeči. Německé stížnosti nemají být podávány, německé rozsudky nemají být vynášeny. Starosta a rada jsou touto listinou oprávněni volit do úřadu soudce, a to

osobu, která se jim jeví jako vhodná. Rada měla právo lidi z města propouštět a řádné lidi, kteří chtěli ve městě provozovat živnost, do města přijímat. Každý měšťan měl právo, vařit žitné pivo, kdy na něj přišla řada. Z každé várky byly odváděny dávky. Zemřel-li někdo bez dědiců připadl majetek nikoli majiteli panství, nýbrž obci. Obyvatelé mohou své statky, majetek prodávat také lidem, kteří ve městě nebydlí.

S ohledem na bídu poddaných určuje v této listině, že mají být osvobozeni ode všech robotních výkonů ať práce ruční či s koňmi, a to s výjimkou žní a starodávných, tradičních dávek, které jsou uvedeny v registrech. Co se týče trhů, které byly povoleny, nesmí nikdo z panství Hostouň a Svržno své zboží (náklad) dovážet do jiných měst na prodej. Kdyby přesto někdo tak činil a nepřišel na hostouňský trh s obilím, máslem, sýrem, dobyt看 apod., tak jsou Hostouňští oprávněni, osoby, kterých se to týká, hnát zpět do města, odebrat jim náklad a poučít jej pro blaho obyvatel. Koně a vozy budou dopraveny do zámku. Zabavené peníze mohou Hostouňští použít k všeobecnému dobru.

Pastviny nesmějí být Hostouňským odebrány ani vrchností, ani pozdějšími majiteli půdy. Nakonec povoluje, aby tato práva byla zanesena do zemských desek. Listina byla vystavena v roce 1598 ve čtvrtek v den sv. Gregora. Svědci: Wolf Laminger von Albenreuth auf Heiligen Kreuz, Wilhelm Czernin von Chudenitz auf Melnitz, Johann von Widersperg auf Muttersdorf, Martin Czernin von Chudenitz auf Schlattin.*) - listina v hostouňském městském archivu

V této době připutovalo do Hostouně a okolních vesnic mnoho Němců. Němčina se tu rozšířila přes snahy majitelů statků nenechat českou řeč vytlačit.

Georg von Guttenstein – zemřel roku 1598 a zanechal Hostouň a Svržno svému bratranci Heinrichu Laurenzovi von Guttenstein, který roku 1599 koupil Čečín (Zetschin) a oženil se se Sibyllou Schlick. Rudolf II. potvrdil ve čtvrtek po sv. Martinu roku 1601 privilegia města Hostouni.***) – knížecí archiv

Heinrich Laurenz Graf von Guttenstein byl v době povstání komisař stavovských direktorů. Po bitvě na Bílé hoře byl zadržen ve svém domě a byl odsouzen k propadnutí všeho jmění a uvězněn. Byl vězněn na pražské Staroměstské radnici do 7. srpna 1622 a pak na zámku Zbirov ještě roku 1624. Na přimluvu manželky Sibylly mu byl místodržícím knížetem von Liechtenstein ke každému obědu podáván žejdlík vína.

Vlastnil Hostouň, město a hrad, patronátní práva ke kostelu, 3 domy ve městě a statek, 14 vesnic, ve kterých bydlelo 237 usedlých, totiž: Čečín (Zetschin), Doubrava (Dobraken), Černá hora (Czernahora, někdy Tschernahora, pozn. překl.), Holubeč (Hollubschen), Přes (Pres), Mirkovice (Mirkowitz), Vítání (Wittana), Štítary (Schüttarschen) s patronátními právy ke kostelu, Kramolín (Gramatin), Bezvěrov (Wasserau), Šidlákov (Schilligkau), Horoušany (Horouschen), potom Sedlec (Sedlitz) a Kal, dále statek Svržno (Zwirschen) se dvorem Hostětice (Hassatitz). Bezděkov (Bezdekau, někdy Pössigkau, pozn. překl.) a Jeneschen byly Georgem von Guttensteinem přikoupeny.

Tyto statky i s příslušenstvím, jak je Heinrich von Guttenstein od svého strýce roku 1598 zdědil, byly oceněny na 53 121 kop míšenských (meißn). Dům na Staré Měště pražském za Týnem naproti chóru jakubského kláštera „U tří kuchyní“ byl na příkaz knížete Liechtensteina 28. června 1621 Paulu Koutovi postoupen perníkáři z Malé Strany jako náhrada za zbořený dům ve prospěch kláštera Maří Magdaleny. Tento dům byl již 27. července 1622 předán Georgu Schererovi k provozování platněřského řemesla, roku 1633 postoupen bratrstvu „Omnium fidelium defunctorum bei dem hl. Geiste“ na Staré Měště, konečně 6. ledna 1639 vrácen zpět na kauci 900 fl. Heinrichu Peterovi Grafen von Guttenstein. Manželka Heinricha Guttensteina, předtím zmiňovaná Sibylla, si stěžovala u císaře roku 1628, že byla prodejem vyjmenovaných statků za tak nízkou cenu velmi zkrácena. Stěžovala si však marně.

Kníže Liechtenstein prodal Hostouň a Svržno roku 1622 Zdeňkovi Wratislawovi von Mittrowitz. Panství však změnilo znova svého majitele, neboť již příští rok (1624) prodal hrabě Wratislaw tyto statky za 124 583 kop míšenských (meißn.) Christine Kordule Czernin, rozené Helmak. Tato byla manželkou Prothuse Czernina von Chudenitz, císařského číšníka a komořího salzburského biskupa. Ten potvrdil 16. října 1625 nový cechovní řád. Od něj pocházejí obrazy v Hostouni děkanství, které představují krádež hostií. V roce 1630 byla přikoupena Šlatina (Schlattin) s rytířským sídlem a vesnice, dvůr, pivovar s částmi vesnic Sedlec (Sedlitz), Horoušany za 17 000 kop od Dionysa Wenzela Czernina von Chudenitz.

Na přimluvu Hostouňských potvrdil a obnovil všechny svobody a svolil, že tyto svobody budou zaneseny do zemských desek. Listina byla vystavena na den sv. Vavřince roku 1626. Svědci: Heinrich

Czernin von Chudenitz auf Schwihau, JohannWidersperg auf Muttersdorf, Bohuslav Widersperg auf Ptenin, Wenzel Diwisch Czernin auf Schattin. Tato listina byla revidována v Domažlicích 16. listopadu 1640 *) hostouňský archiv

Již v roce 1626 potvrdil městu císař Ferdinand II. již dříve císaři udělená privilegia. *) hostouňský archiv

Prothus Czernin se rovněž snažil udržet českou řeč na svých statcích: avšak nepodařilo se mu to, protože německá řeč již zapustila hluboko své kořeny. Prothus zemřel 7. září 1634, jeho manželka 3. dubna 1635.

Kordula odkázala ve své závěti (1634) kapli Božího Těla v Hostouni 3500 fl. S úpisem na Šlatinu (Schlattin).

Dále přešla Hostouň se Svržnem, Šlatinou (Schlattin) a roku 1656 prikoupená Mělnice (Melmitz) na Mariu Annu Czernin, která byla provdána za hraběte Starhemberga. Oba prodali tyto statky roku 1656 za 120 000 fl. rýnských hraběti Adamovi Mathiasovi zu Trauttmannsdorf, který je spojil se svým panstvím Horšovský Týn.

V roce 1737 byla městu potvrzena císařem Karlem VI. privilegia z let 1456, 1497, 1513, 1539, 1549, 1587, 1598 a 1626. **) – listina v městském archivu

Tato privilegia byla potvrzena císařem Josefem II. v listině z 3. března 1783 pokud nejsou v rozporu se zemskou ústavou. Tento císař povolil v této listině, že případnou-li výroční a koňské trhy na neděli nebo svátek, smějí se konat příští den v týdnu .***) – listina v městském archivu

Protože se mnozí měšťané při vzájemných sporech obraceli se svými stížnostmi na královský apelační soud a obcházelí svou vrchnost, bylo měšťanstvu nařízeno své stížnosti nejprve předvést u městského úřadu a pokud by nenalezli slyšení, pak se obrátit na hejtmána. Pokud by stěžovatel s výsledkem u hejtmána nebyl spokojen, podá odvolání u vrchnosti. Pokud by měšťan přesto opominul vrchnost a obrátil se přímo na apelační soud, bude potrestán žalářem nebo po posouzení věci vložen do želez (1736).

Také císařem Františkem II. byla 20. listopadu 1793 potvrzena předchozí privilegia.

Pokud jde o čtyři výroční trhy, obsahuje privilegia listinná kniha; o ostatních trzích, jakož i týdenních nejsou v hostouňském archivu zápisy. Jen v jednom aktu knížecího archivu je zaznamenáno, že týdenní trhy se konají od roku 1598.

V roce 1835 existovala v blízkosti Hostouně papírna, která patřila Andreasu Zieglerovi. U ní byla dále zřízena brusírna skla.

14. srpna 1877 bylo město postiženo ničujícím požárem, kterému padla za oběť také škola a děkanský kostel.

V roce 1862 bylo zřízeno v Hostouni císařské notářství.

Živnosti: 4 pekaři, 1 výčep piva, 1 obchodník s obrazy, 2 výčepy lihovin, 1 dámská krejčová, 6 řezníků, 7 povozníků, 1 obchodník s galanterním zbožím, 1 obchodník s nádobím, 1 hokynář, 3 sklenáři, 7 obchodníků se zeleninou, 1 pasíř, 4 obchodníci podle § 38, 1 obchodník se zlatým a stříbrným zbožím, 1 obchod s klobouky a obuví, 1 kloboučník, 1 hřebenař, 1 obchodník s oděvy, 1 obchodník s uhlím a dřevem, 4 kramáři, 2 perníkáři, 1 obchodník s kůží, 1 malíř, 1 trhovkyně, 2 mlynáři, 1 obchodník se šicími stroji, 1 obchodník s ovocem, 2 společnosti zabývající se dopravou osob, 2 holiči, 1 kominík, 2 provazníci, 1 obchodník se semeny, 1 obchodník se šunkou, 7 krejčích, 3 sedláři, 3 kováři, 4 zámečníci, 6 ševců, 2 obchodníci se střížním zbožím, 1 klempíř, 2 kameníci, 5 truhlářů, 5 hrnčírů, 3 pojišťovací agentury, 4 koláři, 1 šička bílého prádla, 9 hospodských, 1 cihlář, 1 pokrývač, 3 porodní asistentky, 3 trafiky.

Pozemky:

472 ha	84 a	92 m2	pole
56 ha	09 a	32m2	louky
8 ha	13 a	86m2	zahrady
45 ha	78 a	88 m2	pastviny
23 ha	06 a	61m2	les
8 ha	07 a	68m2	zastavěná půda
-	07 a	48m2	nevyužitá půda
22 ha	82 a	27m2	jiné plochy osvobozené od daní
<hr/>			
čistý výnos:	12	038 k	88 h

Spolky: spolek veteránů (69), spolek hasičů (96), místní skupina německého školského spolku (80), pedagogický spolek (38), zemědělské kasino (70), místní skupina spolku Němců v Čechách (50), místní skupina živnostenského podpůrného spolku „vlastní pomoc“ (28), spolek „chrpa“ (47), spolek pěstitelů hovězího dobytka (65), spolek spoření a půjčky, okresní zemědělská zálohová pokladna, mužský pěvecký spolek, katolicko-německý studentsko-buršácký spolek „Protěž“, Německo-rakouský učitelský spolek pro přírodní vědy, okresní skupina Hostouň.